

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 129.201 van 12 maart 2004
in de zaak A. 148.607/VII-31.802**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat M. MALLIEN,
 kantoor houdende te 1500 HALLE,
 Gaasbeeksesteenweg 53

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Algerijnse nationaliteit, op 10 maart 2004 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2004 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 23 januari 2001;

Gelet op de beschikking van 11 maart 2004 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de tweede verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 11 maart 2004 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MALLIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. LECHAT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 11 januari 2004 en verklaarde zich op 20 januari 2004 vluchteling.

1.2. Op 23 januari 2004 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 2 maart 2004 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt:

"A. Vluchtrelaas

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Alger, Ain Tedles. U woonde er samen met uw ouders, broers en zussen. Sedert 1990 was u werkzaam als secretaresse in een school in Ain Tedles. Om naar uw werk te gaan nam u steeds de bus. Op de bus leerde u ongeveer een jaar geleden een zekere Jekhlef Abdelhamid kennen. Een maand later begonnen jullie een relatie. In november 2003 was u er zich echter van bewust dat u zwanger was; u voelde zich de maanden ervoor ziek. U vertelde dit aan Jekhlef doch deze wilde niet met u huwen en zou het kind ook niet als zijn kind erkennen. Uw ouders vroegen u vervolgens abortus te plegen en zouden u doden indien u dit niet deed. U wou echter het kind houden. Vervolgens ging u op zoek naar iemand die u kon helpen het land te verlaten. Via een tussenpersoon ontmoette u in Alger, Abdellah. Sedert november 2003 verbleef u bij Abdellah; deze zou tevens uw vertrek uit Algerije regelen. U zegt dat uw familie u overal zocht doch tot uw vertrek kende u geen problemen meer. U kende geen problemen met de autoriteiten in Algerije. Op 11 januari 2004 verliet u vervolgens Algerije. In Oran nam u samen met Abdellah het vliegtuig naar een voor u onbekend land om vervolgens met de auto richting België te reizen. U vroeg hier asiel aan op 20 januari 2004. Wanneer u aankwam in België zei Abdellah u dat uw vader overleden was. U was nog in Algerije wanneer hij overleed. Dat uw vader stierf, verandert niets aan uw problemen zegt u daar u verklaart dat ook uw moeder u met de dood bedreigd daar u haar oneer aandeed.

B. Motivering

Er kan vastgesteld worden dat u Algerije niet heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in het kader van de Vluchtelingenconventie of alsnog zulk een vrees dient te hebben bij een eventuele terugkeer naar Algerije. De door u aangehaalde problemen, met name de doodsb bedreigingen door uw ouders indien u geen abortus zou plegen, zijn immers louter van gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard, welke niet

ressorteren onder de toepassings sfeer van de Vluchtelingenconventie. U haalt verder geen andere elementen die erop wijzen dat u om één van de redenen zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie zou vervolgd worden. Bovendien verklaart u nooit problemen te hebben gehad met de Algerijnse autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p. 5).

Daarnaast maakt u niet aannemelijk waarom u elders in Algerije kantoor houdende te verblijven, om uw voorgehouden probleem dat zich enkel situeert in de privé-sfeer, te ontlopen. U zegt dat uw familie u zou vinden (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Dit is echter geen afdoende verklaring om alsnog het intern vluchtalternatief niet toe te passen.

Tot slot bent u niet in het bezit van enige documenten waardoor noch uw identiteit noch uw reisroute kan bevestigd worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag onontvankelijk is omdat ze geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

Behoudens een andere beslissing van de Minister van Binnenlandse zaken of zijn gemachtigde dient u binnen de 5 dag(en), ingaand op de datum van de kennisgeving van deze beslissing het grondgebied te verlaten (Koninklijk Besluit van 19/05/1993: artikel 17, par. 2, al.2.).

Ik vestig de aandacht van de Minister van Binnenlandse zaken op het feit dat betrokkene hoogzwanger is."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij, wat de derde voorwaarde betreft, de volgende uiteenzetting geeft die kan worden betrokken op de vereiste van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

"(...)

Dat bovendien in herinnering moet worden gebracht dat zij hoogzwanger is;

Dat deze omstandigheden een onregelmatig verblijf of een uitwijzing bijzonder onmenselijk maken;

Dat gezien de reeds aangehaalde middelen ten gronde, de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing a quo een uiterst ernstig, moeilijk of zelfs onmogelijk recht te zetten nadeel aan moeder en kind zou berokkenen;

(...)"

2.3. Overwegende dat luidens artikel 3, 5/ van het eerder genoemd koninklijk besluit van 9 juli 2000 de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat de verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad van State met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het voor de tegenpartijen mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift tot schorsing duidelijk en concreet dient aan te geven welk moeilijk te herstellen ernstig nadeel zij ondergaat of dreigt te ondergaan; dat de summiere en zeer algemene bewering van de verzoekende partij niet aan dit voorschrift voldoet; dat de verzoende partij bijgevolg niet aantoonst dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal veroorzaken; dat de verzoekende partij eveneens betoogt dat de ernst van het nadeel ook bekeken moet worden in het licht van de onwettigheid die in het verzoekschrift uiteengezet is; dat evenwel de twee grondvoorwaarden voor de schorsing een afzonderlijke beoordeling vereisen; dat trouwens de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook geen concreet en rechtstreeks nadeel heeft geput uit de ernst van enige onwettigheid;

3. Overwegende dat niet is voldaan aan de derde voorwaarde van de door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
twaalf maart tweeduizend en vier, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	L. SCHWEIGER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. SCHWEIGER.

E. BREWAEYS.